

החינוך של הנוער, במשפט בווד זה הצלח השבוע אלון מאיר עמית להגדיר את פשר ההיענות העצומה השנה למפעל הצעדה — 1500 חיילים, 650 חילות, 2000 בדנעים ו-1500 אורחים.

מפעל הצעדה, שמארגניו חושבים להפכו למעין תחליף היסטורי לעליה לרגל לירי שלים, שינה השנה כליל את אפיו וצורתו. כאשר יצאו ביום א' לפנות בוקר ראשוני החיילים הצעירים ממחנה צריפין, שוב לא צעדו בצעדת טירוף מהירה ומתישת כוחות, כפי שעשו זאת הצועדים בשנים הקודמות. השנה ירד גורם תחרות המהירות מהפרק ואת מקומו תפסו מבחני סדר, הופעה וכוסר גופני בגמר הצעדה.

מהשעות הראשונות לצעדה התברר כי היא שוב אינה מפעל למעטים בעלי יכולת מיוחדת, אלא מפעל המוני בריא ומתנחך העשוי ליהפך במרוצת השנים לספורט הלאומי של המדינה.

אנודות

הבוסים רגוז

השבוע הופיעה חוברת כחולה שנסאה על ידי את השם: הקפטן של הכדורגל הישראלי.

יעבירו את הדירה על שמו בטאבו. אחד מהאנשים בעלי ההון העומדים מאחורי אגודה אף אמר לאל: "מכיון שירקת אל הצלחת ממנה אכלת לא רק שלא נעזר לך בעתיד אלא שנמנע ממך את מה שהובטח לך."

הדירה הצנועה והמרוהטת בטעם ברחוב מוריה 109 היתה כל רכושו של אלי מכל שנות עבודתו וקשה היה לו לראותה יורדת לטמיון. החלה התרוצצות באמצעות מהתכים והתעודה המבררת התכנסה מחדש. שם הודיעו לאלי שרק אם יכתיש את כל הדברים שפורסמו בהעולם הזה ואם יוציא את הפרק הגדון יבואו עמו לידי הסדר. לאלי לא נותרה הבחירה אלא לתת לי-מכבי חפסה מכתב רשמי בו הודיע כי אינו מסכים עם הכתב בהעולם הזה.

מי מימין? בתאריך בו התקיימה ישיבת הבירור כבר היה ספרו של פוקס מודפס בשלמותו, כולל הפרק האחרון שנדפס בו העולם הזה. בעתון חדשות הספורט אף פורסמו מודעות כי הספר יופיע בתאריך של השבוע שעבר.

אך הספר לא הופיע במועד שנקבע. פועלי דפוס שלומי בתל-אביב הופתעו מאוד כי שציו עליהם להדפיס את כל הפורמה וזשגיה מספר:

כדורגלני הפועל תל-אביב, אלופי הליגה הלאומית * כשרוצים חזק מאד

ראלי חוברת זו, ערי עטו של מאמן מכבי חפסה לשעבר, אלי פוקס, היתה מוכרת בחלקה לקוראי העולם הזה. פרקה האחרון, בו חשף אלי פוקס את פרשת יחסיו וסכסוכיו עם עסקני האגודה, הופיע ב"גליון העולם הזה 1014 תחת הכותרת "מדוע התפטרתי".

אולם רוכשי ספרו של אלי פוקס, שחפשו את פרק הגילויים בספר, הופתעו. במקומו התפרסם פרק בשם "סיום עבודתי במכבי חפסה", שתכנו שונה כמעט לחלוטין מתוכן "מדוע התפטרתי".

פרק הסיום בספר לא כלל כל האשמות שהן נגד מנהלי הקבוצה החיפסאית, הסתיר את הרקע האמיתי לסילוקו של פוקס מ"הקבוצה. תחת האשמות הופיעו בו משפטים מעורפלים כגון: "מנהליה של הקבוצה לא הודתו עמי לדאבוני בשטחים שונים ומאוד יסודיים...". "איני מאשים או כועס על איש בסיום העגום של פרשת יחסי עם הקבוצה...".

במסלול

עסקים אזובכים

מזה שבועות מספר מופיעה בעתון גות הספורט ידיעה על תוצאות משחקי הליגה הפנימית באילת. המעטים מבני הצפון המתעניינים בתוצאות ליגה זו, הבחינו כי במשך שבועיים נמסר על הופעתו של שחקן חדש בשורות אחת הקבוצות, הנושא את השם מירימוביץ והמבקיע שערים לזכות קבוצתו. השבוע התבררה תעלומת לידתו של מירימוביץ. חדש. כדורגלן המילואים של מכבי תל-אביב נמחה (מנדיק) גויהאוו גויס לשירות מילואים בסביבות אילת והציג טרף למשחק אחת הקבוצות. במשחקים לבש מנדיק את החולצה מס' 11 של מכבי תל-אביב שהיתה עמו. הכתב המקומי, שזכר כי חולצה זו שייכת ליוסלה מירימוביץ, לא טרח אפילו לברר את שמו של השחקן...

צירות הונגריה בישראל עומדת לתבוע לדין את אגודת מכבי חיפה להתחרות חוב בסך 7000 ל"י. סכום זה ניתן על-ידי הצי-רות למימון בואה של הקבוצה ההונגרית אויפשט בהנהגה שלא יהיו רוחיים מהמשחקים. לאחר שהתברר כי היו רוחיים, עזב דת הצירות על החזרת הכסף... **ממקור** רות הצירות ההונגרית נמסר כי: אם יסתיים הסכסוך הכספי, היא תהיה מוכנה להביא חזרה את אויפשט לגמר שורת ה"משחקים שנקבעו מלכתחילה... **משרד האוצר** דורש להקים ועדת חקירה בקשר לעיסקות מטבע החוץ שנעשו על-ידי אגודת מכבי שתחקיקה ומכבי חיפה ביבוא קבוצות כדורגל זרות.

• כירעים מימין לשמאל: צינוביץ, חוזרוב, לבקוביץ, טיש, בלוט, עומדים: פיימן, רייזר, יחזיון, גולדשטיין, רוזנבאום, מיכאלוב.

אני מוכרחה פשוט לשתף אתכם בי-חתייה עדינה. אינני יודעת אם הדבר הוא בדיוק לפי כללי האתיקה החברתית, או לם אני מקווה כי תסכימו אתי שהדבר חייה כדאי.

לפני שבוע יגש אלי מכר עתונאי, הוסיף לי מחברת כחולה דקה, ואמר "את זה מצאתי בסדרה". מה בדיוק עשה שם, אינני יודעת, אך טוב שעשה זאת. היה זה יומן של נערה אלמונית. דימיתי שאמצא בו קטעים כמו: "ראיתי היום את שולה. אני לא רואה מה עמוס מוצא בה. היא נורא טפסה", או משהו בדומה לכך. קריאת היומן היתה אחת ההפתעות הנעימות ביותר שהיו לי לי-אחרונה. כמה רוך, עדינות, דקות רגש יופי יש בנערה זו, שלא היה כל סימן שיוזמה אותה. הריני מביאה בזה קטעים מספר:

הגשם הראשון ירד על זכרון שענתו היפה, העמוקה, העזה, האחת.

האור האפלול, הייח-המעט שגמענו, עיניך הקלוטות — הרבה עננים אפורים ולילות חורף וברקים, צלילי הסגנו הריכים, המשכרים, המעיפים — — — — — מנע ראשי אצבעותיך שהילך בלאט על זרועותי, ושיניך — — — — — שצחורו של צחר בהק מהן — — — — — כל אלה רועדים עדיין בתוכי — — — — —

הייתי כה נרגשת וכה רצינית. שר-חננו כל כך בשקט. ליריות עדינה היתה שפוכה על משפטינו.

דדפנו בספר תמונות של פסלים רוי-מאיים עתיקים. יכולת לספר לי על כל דמות מלים מספר, לבטא בעצמה שקטה כל כך מה מביעים הפנים, תריציהם, קשיותם, חושניותם.

חשתי כיצד אני מתנחשת בתוכי. גאות עולה וגוברת — — — — — האורות כבו. האנשים הצעירים המשיכו לרקוד. פנינו קרבו יותר ויותר.

"אני רוצה את שפתייך."
"אל תשכח היכן אנו נמצאים."
"זה לא משנה לי."

ואו נשקתי בעצמה נפלאה כל כך — — — — — שפתייך היו הדבר היחיד ש-בגללו כדאי היה לחיות עלי אדמות — — — — —

כאילו נשקתי בפעם הראשונה בחיי — — — — —

הסייגים, הסחדים, הכבלים מתפרקים וגושרים מעלי. הייתי כה מאושרת כי נשקתי לי בפניה האפולית של החדר. האם ראונזו ההבחינו בנו? זה היה כה נפלא, כה אמיתי, כה כנה. לא חשתי יפה. רגש אשמה. חשתי שזה היה יפה. יפה.

זה היה ערבנו הראשון, ולמי רצונך — — — — — אף האחרון.

שוב לא נשב כסופים אל ספר הפסלים העתיקים, העזים, הנוקשים. שוב לא אסתגל נחשולים מתוקים ועזים כל כך בסמוך לך — — — — — שוב לא תנשנשי כך, בעצמה לזכות כל כך — — — — —

ירדנו אל הרחוב. ניצבנו צמודים על המדרכה, ושפתייך לא חדלו לנשנשי נשי-קות ארוכות כל כך — — — — — וככל שארבו כן עמקו וגרמו לרסיון מתוק כל כך, לליאות נפלאה כל כך. הייתי מתמסרת לך בכל מאודי, אך זה היה אסור.

יכולתי לתת לך כל כך הרבה הי-לילה.

"הייתי נותן הרבה, אך לוקח כפליים." נפרדנו. לפנות בוקר ירד הגשם הי-ראשון. עז, צלול, שוטף.

תלת-שוקותי סגג את טיפותי הי-רכות הראשונות — — — — —

★ ★ ★

מחברות על גבי מחברות. יומנים על גבי יומנים. פחד. אכזבה. תקווה. תש-

קה. ריקנות — כל אלה מצטברים תלי-תלים.

האם אני מתקדמת, האם אני מגיעה למשהו?

יודעת אני מטרתה של שנה זו — ביסוס עצמי, הבראה עצמית, ותהינה המסקנות לגבי ההוראה אשר תהינה. בסיום שנה זו רוצה אני לדעת היכן אני עומדת בחיי.

... לגשור את הגשר שבין עולם הי-תשוקות לעולם המציאות... להכיר בעובדה שהם שניהם, באותה מידה — עושים את החיים. לא לפחד מאור הי-שמש בדיוק כמו שלא אפחד מאור הי-כוכבים...

יכירי. איך אפשר להשתוקק כל כך, ובד בבד להיות צלול ושקול? ובכן — מלכות יום ומלכות לילה. מלכות שכרון ומלכות פיכחון. זהו הדין, ואין אחד נוגד את השני.

★ ★ ★

הסתיים שבוע הקרבות. חצי האי סיני בדינו. רצועת עזה בדינו. לאחר גיי-אות של חתייה ממלאה אותי עכשיו ריקנות ודלות.

דומה שלפני יומיים-שלושה מסוגלת הייתי למלא מחברת שלמה על כל השבוע שעבר. המתח, התפקיד, חרדת-המחית, עכשיו אינני מסוגלת לכתוב עמוד אחד. מוטב שלא אכתוב. מוטב שי-אחכה לשעת הברכה בה יסופו הדברים מאליהם.

אולי פשוט מפני שאין לאן לחזור. לא אהבה, לא מקציע. כן, ישנה איתה האמא הטובה והברוכה. ישנה האחות היקרה. אבל כבר לא ביתי שלי. ריתי שבו שוכנות האהבה והריעות והשלחה.

היתה זו חתייה לאומית שהפכה לחתייה פרטית, אישית כל כך. עכשיו — שוב הנני אותו פרט בוודד וקטן המתגעגע לאהבה, לשלמות נפשית, לספק.

כה ברור ופשוט. רק אותו גבר אשר נושא חן בעיני הוא יגרום לי אושר וסיפוק. הגבר שאיננו נושא חן בעיני, קירבתו רק תגרום לסבל. ומוטב להר-שאר בוד.

אני אותה נערה, ובכל זאת לא אותה נערה שהייתה.

בגוף עם אותה רגישות, אבל עם הכרה אחרת של החיים וגורמיהם. מכירה אני בערכו של הברזל, בערכה של הרוח המכה בו, בערכו של היומיום על פני-טותו ומעשיו הקטנים. הכל הכל נראה בעינינו אחרות וחודשות.

גבורתו של צה"ל, טייסיו, צנחניו, חיל השריון שלו — אני גאה בצה"ל ונאה בעמלי. חייבת אני להיות פחות קטנה. לשמור על מסגרת חיצונית של כבוד. כן, הגיע הזמן להכיר בערכי ולשמור על כבודי העצמי. כבודו של אדם — ערכו.

נתתי חלקי למלחמה זו בתום לב ובכנות. במסירות. אשרי, אשרי שזכיתי. ולו תצליח דרכי החדשה.

ברור לי שאת ההוראה נשיתי לח-לוטין.

וכאן מתחילה דרך חדשה.

★ ★ ★

הלילה טפל כבאר ריקה עלים — פיסות גיר דלות אבנים — ריקות וחלולות הסהר — שבר חרס גבוה ברם השחר התקמר מעל מפלת אהבתי אפור ורך כנפי פרפרים נגעו זה בזה. משק כנפי ליל משק כנפי יום. השיקו. השיקו.